

spørgsmaalet, ikke det store Spørgsmaal men blot Spørgsmaalet: Hvorledes har Politiet stillet sig overfor den bestaaende Lovgivning, hvorledes har det overholdt den, og hvad har den høitærede Minister gjort i denne Sag for at tvinge Politiet eller kontrollere Politiet til at gjøre sin Pligt, naar Politiet ikke har gjort den? Den høitærede Minister sagde da, at han betragtede de af Hr. Westergaard fremsatte Beskyldninger som mindre holdbare; han sagde, at Meget af det, der staar i dette Skrift, er ikke tilstrækkelig begrundet. Han sigtede ikke paa nogen Maade, tværtimod, han reserverede sig imod at sigte Westergaard for Usandhed, men mente, at Westergaard maatte have set Tingen i et noget skjævt eller ensidigt Lys og derfor havde bedømt Forholdet feilt. Men da den høitærede Minister saa skulde paavise, hvori disse Feil laa, og hvad det var, Westergaard havde overdrevet eller set feilt, indskrænkede han sig til at nævne et eneste Exempel, nemlig, at den unge Mand, som Politibetjenten havde hjulpen til at besøge et saadant Hus, ikke var 16, men 26 Aar (Stemmer: 22!) . . . Ja, ja, nogle og tyve Aar, ikke under 20 Aar. Men det maa jeg tilstaa er et meget irrelevant Punkt. Jeg betragter hele dette Spørgsmaal, hele denne Sag om dette unge Menneske som et af de mindst væsentlige. Det er en Illustration til, hvorledes Politiet bærer sig ad, og det er en drastisk Illustration. Det er ligesom det andet Spørgsmaal, der er fremdraget i Professor Westergaards Bog, nemlig Fjernelsen af Skriftstedet, der ogsaa kun er en Illustration. Jeg for sig er det ikke ulovligt, at Politiet forlanger et saadant Skriftsted fjernet af Huset, det har det Lov til at gjøre, men det faar sin Betydning derigjennem, at det ses i Mod sætning til, hvorledes Politiet ellers bærer sig ad med sin Kontrol og sin Vaagen over Sædeligheden her i Byen; det bliver interessant, naar man ser, at Politiet samtidig med, at det befaler et Skriftsted fjernet fra et Hus, ikke blot tillader, at vedkommende Kvinder i Prostitutionens Huse mod Reglementets ndtrykkelige Bydende have deres Vinduer aabnede og udstille sig for derigjennem at fremme deres Forretnings, men ogsaa, naar det gjøres opmærksomt derpaa, naar det ligefrem anmodes

om at holde Reglementet, nægter det og svarer, saadan som det fremgaar af Pjecen, at de vedkommende Personer maa have Lov til at sørge for at tildrage sig Opmærksomhed. Derigjennem faar denne Fjernelse af Skriftstedet sin Betydning som Illustration til hele Politiets Færd, og det Samme gjælder Incidentspunktet om det unge Menneske; det viser, at der er en raa og slet Tone i Politiet, det er der slet ikke Tvivl om. Men det er ikke det afgjørende, store Klagepunkt, og derfor forekommer det mig, at det har meget Lidt at betyde, om det oplyses, at vedkommende Menneske er noget yngre eller ældre. Det vil have meget Lidt at betyde overfor dette Punkts Vedkommende; det, her er Tale om, er egentlig, om vedkommende Politibetjent kan betragtes som halv Ruffer, eller hvad jeg skal kalde det, for de paagældende Huse, men Spørgsmaalet om Alderen har jo meget Lidt at sige. Og naar Alt, hvad Ministeren har kunnet rette i Professor Westergaards Pjece, indskrænker sig hertil, synes jeg, det vinder yderligere ind til slet ingen Ting; thi i det egentlige Spørgsmaal, hvorom det dreier sig, har Ministeren Intet rettet. De Spørgsmaal, som det egentlig staar paa, naar man skal formulere Anklagen, som den fremsættes af Professor Westergaard og Pastor Stein, er ikke, at man har baaret sig saadan og saadan ad i disse to enkelte Tilfælde, disse Tilfælde nævnes kun som Illustrationer, men det er det, at Politiet tillader Udskænkningen af stærke Drikke i saadanne offentlige Huse og, til Trods for Beboernes Andragender, ikke overholder Reglementets Bestemmelse om, at saadanne Personer ikke maa færdes paa de beordrede Gader. Det er de store Anklagepunkter, det er ligefremme Anklagepunkter mod Politiet for at handle mod Lovens udtrykkelige Bestemmelser eller i alle Tilfælde decideret imod Lovens eller Reglementets Aand. Derpaa har Ministeren Intet svaret. Ministeren har ganske vist sagt, at det var ikke saa slem med den Lemfældighed, som blev viist lige overfor Udskænkningen af Drikke i de paagældende Huse, idet Ministeren nævnte, at der mellem Aar og Dag blev dikteret en Masse Mulktter. Men for det Første har Ingen bestridt, at